

[Glistrup]

Så meget om, hvorfor afvisningen af forslaget ikke kan tages for gode varer.

Men når vi så skal til at se positivt på det, og det er da det, vi skal, er der tre gode ting i dette lovforslag, som vi under udvalgsarbejdet i og for sig kan diskutere uafhængigt af hinanden. Selvfølgelig ser fremskridtspartiet helst alle tre gode ting gennemført, men vi er nøjsomme folk, og kan vi bare komme et stykke ad vejen på det ene eller det andet område, ved vi, hvad vi skal genfremsætte forslag om til næste år og næste år igen osv., indtil vi får fremskridtsregeringen, der med et snuptag gennemfører de paradisiske tilstande over det hele.

Den første af disse tre ting er problemet om, hvorvidt disse renter skal behandles anderledes end andre renter, og da hørte vi jo hr. Bernhard Baunsgaards grammofonplade – jeg tror, det efterhånden var 978. gang, så han når vel inden jul at holde 1.000 gangs jubilæum – nemlig at det vil man ikke være med til, for det betyder 70 pct. for den rige og 40 pct. for den fattige. Nu gad jeg nok se, hvilken kommune hr. Bernhard Baunsgaard kan få 40 pct. som mindstesatsen i og 70 pct. for de høje indkomster. Det kniber det måske også en lille smule med, i hvert tilfælde hvis man sådan tager en gennemsnitsbetragtning. Men den debat kan vi jo føre en anden gang, og det kommer vi utvivlsomt også til at gøre et væld af gange. Men når vi nu har rentefradragsretten, er det uhensigtsmæssigt at operere med og forvirrende for befolkningen og ødelæggende for rational lovgivning, at lige præcis nogle mere eller mindre tilfældige renter skal tages ud som syndebugke og behandles anderledes, end andre renter bliver behandlet. Derfor bør vi have fradragsret hele vejen igennem. Men i øjeblikket er det jo så slemt, at man selv inden for skattefeltet skal sidde og finde ud af – og jeg tvivler på, at der er mere end tre mennesker her i landet, der overhovedet kan det uden at skulle slå op i lovsamlinger et væld af gange – hvornår renterne er fradragsberettigede, og hvornår de ikke er. For nogle skattemorarenter er jo stadig væk fradragsberettigede, som man kan se det af fremstillingen i bemærkningerne til dette lovforslag. Det er noget, som vi givet har en pligt til at se på i udvalget, hvis vi skal til at lave forståelig lovgivning.

Det andet er, at der gælder 10–11 forskellige rentesatser, som hr. Anders Poulsen så rigtigt gjorde meget ud af, inden for skattefeltet, men det er jo endnu værre, end hr. Anders Poulsen beskrev det, for ikke blot gælder der altså 10–11–12 forskellige satser, men det er jo sådan, at når der er så mange forskellige ting, kommer der altid nogle behjertede mennesker og foreslår, at nu skal lige den rentesats justeres enten lidt op eller lidt ned, for at den ikke skal være forskellig fra denne eller hin anden rentesats, og da det jo hænder, at skattesager kommer til at løbe over en betragtelig periode, skal man, når man skal i gang med renteberegninger måske for en 27-årig periode, eller hvor lang tid den pågældende skattesag nu har løbet, fordi der er disse hyppige ændringer, til at foretage beregninger 12–14–16 gange med forskellige rentesatser. Det er en meget, meget uproduktiv måde at gå arbejdsministeren i bedene på med hensyn til at skabe fuld beskæftigelse her i landet, at man simpelt hen skal ansætte så mange mennesker for bare at finde ud af, hvordan man laver morarenteberegninger for en sag, der har stået på over en længere periode. Vi kan simpelt hen ikke være det bekendt fra lovgivningsmagtens side. Vi må se at få én enkelt sats.

Endelig er der det tredje spørgsmål – og her var det, hr. Anders Poulsen faldt tilbage til venstres socialdemokratiske ægteskabstid – hvor hr. Anders Poulsen talte om, at han absolut ikke syntes, der skulle være ens rentesatser for købmanden og for skattevæsenet, for, sagde hr. Anders Poulsen, grunden til, at købmanden har én rentesats, er én, og grunden til, at skattekontoret har en anden rentesats, er en helt anden. Det, der skulle begrunde købmandens rentesats, var, at han skulle have erstatning for det tab, som han lider, mens skattevæsenets rentesats skal opfordre folk til at betale. Jeg tror i og for sig, at købmanden har lidt svært ved at finde ud af den sondring. Han vil meget gerne også have så høj en rentesats som muligt for at motivere folk til at betale. Omvendt er det selvfølgelig en rimelig billighedsbetragtning, at man ikke skal slippe billigere, fordi kreditor nu engang er det væmmelige skattevæsen, sammenlignet med, hvis kreditor er købmanden, og derfor har man den samme grund til at betale erstatning. Det er jo ikke således, at staten kan se helt væk fra et erstatningssynspunkt, fordi